

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lutego 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Grzegorzcyk

w sprawie z wniosku J. J. , W. W. , A. W. K. , W. W. i A. W.

przy uczestnictwie T. P. i J. P.

o rozgraniczenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 14 lutego 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni J. J.

od postanowienia Sądu Okręgowego w K.

z dnia 10 kwietnia 2019 r., sygn. akt II Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, będącej nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującym od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. oznacza to, że w skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności

o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wnioskodawczyni J. J. wskazała na przyczyny kasacyjne określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

Zgodnie z utrwalonym poglądem orzecznictwa, powołanie się na przyczynę kasacyjną w postaci istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) wymaga sformułowania konkretnego problemu prawnego i uzasadnienia, że ma on znaczenie dla rozwoju prawa lub precedensowy charakter. Problem ten powinien odnosić się do powołanych we wniosku przepisów prawa, zostać ujęty w sposób abstrakcyjny, pozwalający nadać jego rozstrzygnięciu ogólniejsze znaczenie, a zarazem mieć wpływ na rozstrzygnięcie sprawy. Konieczne jest przy tym wskazanie argumentów, które prowadzą do jego rozbieżnych ocen i możliwych kierunków rozstrzygnięcia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, niepubl., z dnia 10 kwietnia 2014 r., IV CSK 623/13, niepubl., z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, niepubl., z dnia 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14, niepubl.).

Bliższa analiza wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwalała uznać, by skarżąca istotnie wykazała twierdzoną przyczynę kasacyjną. W skardze nie sformułowano żadnego konkretnego zagadnienia prawnego, względnie skonkretyzowanych problemów prawnych, które odpowiadałyby przytoczonym wcześniej wymaganiom; nie wyjaśniono również, z jakich przyczyn odniesienie się przez Sąd Najwyższy do poruszonych przez skarżącą kwestii przyczyniałoby się do realizowania publicznoprawnego celu skargi kasacyjnej. Wywody zawarte we wniosku były osadzone jednoznacznie w stanie faktycznym sprawy, w której złożono skargę i stanowiły w istocie polemikę ze stanowiskiem Sądu Okręgowego, opartą na stanowisku procesowym skarżącej prezentowanym już w postępowaniu apelacyjnym.

Motywy wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie dawały również podstaw do uznania, że w okolicznościach sprawy występuje potrzeba

wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.). Powołujący się na tę przyczynę kasacyjną powinien wykazać, że konkretny, przytoczony we wniosku przepis prawa budzi wątpliwości i nie był on, jak dotychczas, przedmiotem wykładni w judykaturze Sądu Najwyższego lub w nauce prawa, względnie, że jego dotychczasowe interpretacje nie są wystarczające do uchylenia istniejących wątpliwości z punktu widzenia okoliczności sprawy. Jeśli zaś skarga kasacyjna ma się przyczyniać do usunięcia rozbieżności w orzecznictwie sądów, konieczne jest wskazanie konkretnych orzeczeń sądowych, wydanych w takich samych lub dalece zbliżonych stanach faktycznych, świadczących o występowaniu tego rodzaju rozbieżności (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, niepubl., z dnia 29 lipca 2015 r., I CSK 980/14, niepubl. i z dnia 19 czerwca 2018 r., IV CSK 56/18, niepubl.). Pamiętać należy również o tym, że o rozbieżnościach interpretacyjnych w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. można mówić tylko wtedy, gdy chodzi o odmienną wykładnię przepisu prawa, nie zaś odmienny efekt jego zastosowania, będący skutkiem odniesienia przepisu do ustaleń faktycznych i charakteru konkretnej sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 2015 r., III CSK 59/15, OSNC 2016, nr 2, poz. 29).

Z wywodów wniosku nie wynikało, dlaczego *in casu* – w ocenie skarżącej – zachodzi potrzeba dokonania wykładni art. 153 k.c., który był wielokrotnie przedmiotem interpretacji w judykaturze Sądu Najwyższego, lub innych przepisów prawa. We wniosku nie przywołano również żadnych poglądów piśmiennictwa, które mogłyby – w okolicznościach sprawy – wskazywać na taką potrzebę; nie wskazano również na orzeczenia Sądu Najwyższego lub sądów powszechnych, które dowodziłyby istnienia rozbieżności w orzecznictwie w zakresie istotnym dla rozstrzygnięcia skargi.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 w związku z art. 13 § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

aj